

Ἀναστασίας Ὅπλου Θεολόγου

Στὴν ἐποχή μας, πού ἡ ἀγιότητα εἶναι ἔννοια λησμονημένη καὶ παρεξηγημένη, δέν παύουν νά ζοῦν ἅγιες ψυχές. Μέσα στὴν ἀφάνεια καὶ τὴ σιωπή, ἀκατάπαυστα ἀνθίζουν ὡς εὐώδη ἄνθη τοῦ Παραδείσου. Ἐνα τέτοιο εὐωδιαστό λουλούδι εἶναι καὶ ὁ σύγχρονος Ἅγιος τῶν ἡμερῶν μας, ὁ μακάριος Γέρων Γεώργιος Καρσλίδης.

Ο Ὅσιος καὶ Ὁμολογητὴς Γεώργιος Καρσλίδης κατάγεται ἀπὸ τὰ ἁγιασμένα χώματα τῆς Ἀνατολῆς. Γεννήθηκε τὸ 1901 στὴν Ἀργυρούπολη τοῦ Πόντου. Γονεῖς του ἦταν οἱ εὐλαβεῖς Σάββας καὶ Σοφία. Ἀπὸ αὐτοὺς διδάχθηκε τὴν τέλεια ἀγάπη πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Νωρίς, ὅμως, ἔμεινε ὀρφανός καὶ ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς του - ὁ πατέρας του σκοτώθηκε σέ κάποια μάχη. Ἔτσι, ὁ μικρός Ἀθανάσιος (αὐτὸ ἦταν τὸ βαπτιστικό ὄνομα τοῦ Ἁγίου) τέθηκε ὑπὸ τὴν προστασία τῆς πιστῆς γιαιῆς του. Αὐτὴ τοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἀγάπη πρὸς τὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὴ συνειδητὴ πνευματικὴ ζωή. Μὲ τὴν εὐλαβέστατη αὐτὴ γιαιῆ του, σέ ἡλικία 7 ἐτῶν, ὁ Ἀθανάσιος ἐπισκέπτεται γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἱστορικὴ Μονὴ τῆς Παναγίας στὸν Σουμελά τοῦ Πόντου. Καὶ ἐκεῖ τὸ μικρὸ παιδί ἐναποθέτει τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς του. Σύντομα, ὅμως, καὶ ἡ γιαιῆ του ἀναχώρησε γιὰ τὸν οὐρανό, ἀφήνοντάς του ὡς πολὺτιμη κληρονομιά μαζί μὲ τὴν εὐλάβειά της καὶ μία εἰκόνα τῆς Παναγίας -σέ μορφή ἐπιστηθίου ἐγκολπίου- τὴν ὅποια πλέον ἔφερε πάντα πάνω του ὡς οἰκογενειακό κεμῖλιο εὐλάβειας καὶ προστασίας.

Ο ΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΣΛΙΔΗΣ

Ἡ σκληρὴ καὶ βάνανση συμπεριφορά τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ του, τὸν ἀνάγκασε μαζί μὲ τὸν παπποῦ του νά φύγουν γιὰ τὴ Θεοδοσιούπολη τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας. Δέν θά παραμείνει, ὅμως, γιὰ πολὺ ἐκεῖ. Αἰσθάνεται μέσα του βαθιά δίψα γιὰ τὸ Θεό. Αὐτόν ποθεῖ καὶ σ' Αὐτόν ἐπιθυμεῖ ν' ἀφιερωθεί. Ἐκινᾷ, λοιπόν, μόνος τὸ μεγάλο ταξίδι μὲ ὄπλο τὴν πίστη, ἔχοντας μαζί του ἐκτός ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἓνα σταυρό, ἓνα θυματό καὶ τὸ πιστοποιητικό τῆς γεννήσεώς του. Διήνυσσε περιπετειώδη πορεία μέσα ἀπὸ δύσβατα μονοπάτια καὶ χιονισμένες ἐκτάσεις τοῦ Καυκάσου. Ὁ Κύριος τὸν προστάτευε συνεχῶς. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι πού ἐπικαλεῖτο, καὶ κατὰ κύριο λόγο ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ἦταν πάντα κοντά του καὶ τὸν συνόδευσαν.

Ἐφθασε στὴν Τιφλίδα τῆς Γεωργίας. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἡ θεία Πρόνοια ὀδήγησε τὰ βήματά του στὸ γειτονικό μοναστήρι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Μὲ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Ἅγιο Θεό εἰσῆλθε στὸν ἅγιο αὐτὸ χωρὸ. Στολισμένος μὲ τὴν ἀθωότητα, τὴ σύνεση, τὴν ἀδιάκριτη πίστη καὶ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ, ἀπέσπασε τὴν ἀγάπη καὶ τὸ σεβασμὸ τῶν συμμοναστῶν του. Στις 20 Ἰουλίου 1919 ὁ Ἀθανάσιος κείρεται μοναχός καὶ λαμβάνει τὸ ὄνομα Συμεών. Κατὰ τὴν ἱερὴ ἐκείνη ὥρα τῆς κουρᾶς του οἱ καμπάνες τῆς Μονῆς κτύπησαν ἀπὸ μόνες τους. Καὶ θεωρήθηκε αὐτὸ τὸ γεγονός θεῖο σημεῖο τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν πιστὸ δοῦλο

του, τὸ μελλοντικό Ἅγιο Του.

Ἦδη ἀπὸ τὸ 1917 στὴ Ρωσία ἄρχισε νά μαίνεται ἰσχυρὸς ὁ ἄνεμος τῶν διωγμῶν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ ἀθεϊστικό καθεστῶς. Οἱ πρῶτοι μάρτυρες καταγράφονται στὰ Μαρτυρολόγια τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἦρθε, ὅμως, καὶ ἡ σειρά τῆς Γεωργίας. Τὸ Μοναστήρι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς λεηλατήθηκε. Οἱ μοναχοὶ συνελήφθησαν. Τοὺς ἔκλεισαν σέ ὑγρὴ καὶ σκοτεινὴ φυλακή, ὅπου ἦταν ἀναγκασμένοι νά ξαπλώνουν σέ μία σανίδα κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναδύονταν οἱ ὀσμές ἀκαθαρσιῶν ἀπὸ διερχόμενο ὑπόνομο.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς δέν ἄντεξε. Ὑπέκυψε καὶ πέθανε μέσα στὴ φυλακή. Τὸ μοναχὸ Συμεών τὸν διαπόμπευσαν κάποια μέρα στοὺς δρόμους καὶ τὸν περιέφεραν δεμένο καὶ χωρὶς ροῦχα, φωνάζοντας εἰρωνικά γι' αὐτόν: «Νά, ὁ προφήτης...». Σταθεροὶ στὴν πίστη οἱ ἐγκλειστοὶ μοναχοὶ θέλησαν κάποιον Πάσχα νά ψάλλουν δυνατὰ μέσα στὴ φυλακὴ ὅλοι μαζί τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Ὁ διοικητής, ἐξαγριωμένος, διέταξε τὴν καταδίκη τους. Ἀφοῦ τοὺς φόρεσαν λευκοὺς χιτῶνες, τοὺς ὀδήγησαν δεμένους στὴν ἄκρη ἀπόκρημνων βράχων. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς γκρέμισαν, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς πυροβολοῦσαν ἀσταμάτητα. Ὁ μοναχὸς Συμεών δέχθηκε τρεῖς σφαῖρες. Μία τὸν κτύπησε στὸ σιδερένιο περιβλήμα τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας πού φοροῦσε, ἡ ἄλλη τὸν πῆρε ἐπιδερμικά στὸ λαϊμό καὶ ἡ τρίτη στὰ πόδια. Ὁ Ὅσιος σῶθηκε θαυ-